

Във сребристата мъгла
I Тамъ върбитъ листи ронятъ,
Отъ орисницата зиа
Сѣкашъ тѣ пощада молятъ

А въ безкрайна самота
iii Прилепъ нѣкъде прехвърква,
И отлита въвъ ноцѣта
Нѣкъ разрушената црква.

Надъ реката съ бѣсна мощъ
Призракъ сѣкашъ, че витае,
Втая въ-тѣе страшна, пуста ноцъ
Помислихъ че смъртъ ведае

32

Внимани е / страницата е сдѣлана